

อันความรักของชายนั้น

ศิริพร

มาลาศรี

“แม้ชายใดใจประสงค์มาหลงรัก
ให้รู้จักเชิงชายที่หมายมั่น
อันความรักของชายนั้นหลายชั้น
เชื่อว่ารัก รักนั้นประการใด

จงพินิจพิศดูให้รู้แน่
อย่าทำแต่ใจเร็วจะเหลวไหล
เปรียบเหมือนคิดปริศนาอย่าเข้าใจ
มันมักโพล่เพลงชุมเป็นหลุมพราง”

เสียงแฉ่วๆ ของแม่เปิดหลานสาวหวานที่ท่องสุภาษิตสอนหญิงอยู่ปาวๆ นำความสะเทือนใจ มาสู่หวานอย่างมากมาย จนสุดท้ายจะกลืนน้ำตา หวานเคยอ่านกลอนบทนี้มานานแสนนาน และจำได้ทุกรวรรคตอน แต่ก็นั้นแหละทั้งๆ ที่รู้ดี หวานก็ยังเผลอใจโดนความรักเล่นงานเอา เสียจนใจระบม ปวดร้าวไปหมด เพียรพยายามปลงตกก็ทำไม่สำเร็จ อยากระบายความ ในใจที่แสนจะอัดอั้นตันใจให้ใครสักคนช่วยรับรู้และปลอบใจ แต่หวานก็ต้องผิดหวัง เพราะหาคนที่เห็นอกเห็นใจและเข้าใจในความทุกข์ของผู้อื่นได้ยากเหลือเกิน ส่วนมากคนที่รู้เรื่องของหวานดี มักจะสายหน้าปลงอนิจจัง ซึ่งหวานไม่ต้องการให้ใครมาแสดงกิริยา เช่นนี้กับหวาน หวานปรารถนาที่จะได้พบใครสักคนที่เห็นใจหวาน คนที่เปรียบเสมือน แสงสว่างที่เรืองรองพอจะมองเห็นได้บ้าง แม้จะเพียงริบหรี่ และกำลังจะหลุดลอยไป สู่มือผู้อื่นก็มีอยู่เพียงคนเดียว คือคนที่เป้นต้นเหตุให้หวานทุกข์ใจนี้แหละ ในที่สุด หวานตัดสินใจหยิบกระดาษเขียนจดหมายขึ้นมา บรรจงเขียนด้วยความประณีต กลั่นกรอง เอาแต่ความรู้สึกที่แท้จริงจากส่วนลึกของหัวใจ

ที่บ้าน

๒ สิงหาคม ๑๓

ยศที่รัก

ขออนุญาตให้หวานใช้คำว่า “ที่รัก” เป็น ครั้งสุดท้ายเถิดนะคะ เพราะต่อแต่นี้ไป หวานคงไม่อาจเอื้อมไปใช้ คำนี้ ร่วมกับผู้อื่น หนึ่งคนที่ยศรัก หวานไม่อาจที่จะสารภาพ

ให้ยศทราบว่ายศรักยศ รักมากเท่ากับ ชีวิตของหวาน เมื่อยศหลุดลอยไปเป็น ของผู้อื่น ความรู้สึกของหวานจะ ปวดร้าวแสบไหน ยศคงรู้ดี ยศชา ยศเคย

บอกหวานว่า “เก็บหัวใจของผมให้ดีๆ นะที่รัก
ผมมอบให้หวาน เป็นผู้รักษาแต่ผู้เดียว ตลอดทั้ง
ชีวิตน่ะ” เวลานั้นยศก็คงบอกกับผู้หญิงคนใหม่
เช่นเดียวกันใช่ไหมคะ หวานไม่โกรธ ไม่
เกลียดยศ แต่หวานน้อยใจ น้อยใจจริง ๆ
ที่คนที่หวานรัก ตีราคาหวานเพียงแค่ว่า
ชั่วคราว ชั่วคราวจริงๆ นะคะ คือชั่วระยะที่
เรียนในมหาวิทยาลัยเท่านั้น เป็นเรื่องที่น่า
ขันหรือเปล่าคะ สำหรับหวานนะแทบใจจน
เข้าไม่ออก

ขณะนี้ฝนกำลังตก ตกหนักเสียด้วย เสียง
พายุฝนที่ดัง หวิดหวิวแทรกกับเสียงฟ้าคำ-
ราม ทำให้หวานใจไม่ดี สายฝนซัดสาด
เข้ามาทางหน้าต่างที่หวานเปิดทิ้งไว้ หวาน
ชอบลมเย็น ๆ ที่พัดวูบ กระโชกแรง ๆ บาง
ครั้งบางครั้ง เพราะเป็นลมชั้น ๆ ทำให้
อากาศเยือกเย็นอย่างประหลาด จดหมาย
เริ่มปรากฏว่าขึ้น คงจะเป็นละอองฝนนั้น
เอง แต่หวานก็ไม่แน่ใจนัก มันอาจจะมึ
ละอองน้ำตา ของ หวาน ปะปน อยู่ ด้วย ที่
เรียกว่า “ละอองน้ำตา” ก็เพราะว่าขนาด
ของมันเล็กกว่าหยาดน้ำตามาก เป็นส่วนที่
หลงเหลือภายหลังการขับน้ำตาแล้ว ยศคง
หาว่าหวานขี้แย ก็จริงแหละค่ะ หวานเป็น
คนอ่อนไหวง่าย ต่อมน้ำตารูสึกว่าตื่นเหลือ
เกิน พอมีอะไรกระทบมันก็จะรีบหลั่งน้ำตา
ออกมาทันที อากาศเย็นขึ้นทุกขณะ จน

หวานรู้สึกเยือกเย็นจับใจ อยากให้ยศมาอยู่
ใกล้ ๆ พังยศคุย หัวเราะ เพียงแค่นี้หวาน
ก็จะเป็นสุขที่สุด ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นไปไม่ได้
หวานก็ยังสร้างความหวัง สร้างวิมานในอา-
ภาศเสมอ แต่วิมานก็มักจะพังทลายก่อน
สร้างเสร็จจนหวานหมดกำลังใจ

ยศจำได้ไหมคะว่า เราเคยปรึกษากันว่า ถ้า
เราเรียนจบเราจะช่วยกัน ตั้งหน้า ตั้งตา ทำ-
งาน เก็บเงินไว้สร้างบ้านน่ารัก ๆ สักหลัง
ตัวบ้านจะต้องปลูกบนเนินเตี้ย ๆ ที่มี พัน-
ธุ์เขียวขจี พื้นทึบหน้าทีลาดต่ำลงมา
จะขุดเป็นสระใหญ่ ปลูกบัวสีต่าง ๆ ข้าง
สระจะปลูกต้นหลิว เพื่อดูใบและลำต้นของ
มันที่แกว่งไกวโอนอ่อนยามลมพัดผ่าน ยศ
ยังพูดว่า “ต้นหลินั้นทำทางเหมือนคนขี้แพ้คน
อ่อนแอที่ยอมแพ้ต่อทุกสิ่ง ไม่คิดจะต่อสู้”
หวานแย้งไปว่า “ต้นหลินั้นทำทางเหมือนคนที่
อ่อนโยน รู้จักโอนอ่อนผ่อนตามเมื่อมีภัยอัน-
ตรายมาถึงตัว” ริมรั้วบ้านเราจะปลูกต้นราช
พฤกษ์ให้เต็มไปหมด ทั้ง ๓ ด้าน เว้นไว้
เฉพาะด้านหน้า เพื่อดูดอกสีเหลืองใส ๆ
อันมีเสน่ห์ของดอกราชพฤกษ์ ส่วนบริเวณ
ที่ยังว่าง เราจะยกแปลงปลูกไม้ดอกหลาย ๆ
ชนิด ไม้ดอกสำคัญที่สุดที่หวานเคยเห็นไว้
ว่า ยศจะลืมไม่ได้ คือ ดอกไฮเดรนเยีย
และต้นรักแร้ ยศยังแหย่หวานว่า “ชอบดอก
รักเรามากนักหรือสะ รู้หรือเปล่าว่ามันมีความ

หมายความว่า มีใจหลายพัน” เวลานี้ยศเองต่าง
หากละครที่มีใจหลายพัน เทียบง่ายแจ่มไป
ทั่ว หวานเห็นดอกพุทธรักษาที่ไร ใจคอห่อ
เหี่ยวไปหมด เมื่อนึกถึงความหมายของมัน
ที่ว่า “รัก เขา ข้างเดียว เหมือนเกลียว
เชือก เบลรักเราเพื่อเลือกหาไม่รู้”

ฝนหยุดแล้ว ไต้ยีนเสียงจิ้งหรีดเวโรริริตบีก
ส่งเสียงแซดไปหมด เสียงกบเขี่ยร้อง
แทรกขึ้นมาในบางครั้ง ฟังแล้วรู้สึกอ้าง
ว้างเหมือนมีตัวคนเดียวในโลก อยากร้อง
ให้ อยากมียศมาอยู่เคียงข้าง อย่างน้อย
หวานคงจะคลายความรู้สึกเศร้าสร้อยไปได้
บ้าง อากาศเช่นนั้นหรืออะไรที่ทำให้ยศต้อง
เปลือยใจไปกับผู้หญิงคนนั้น ยศเคยเล่าว่า
คืนนั้นที่ทำงานของยศมีงานเลี้ยง และยศ
โดนเพื่อนรอกเหล้าเสียเมามาย ขากลับ
กลับอย่างไรไม่รู้สึกรู้ตัว ปรากฏว่าพอตื่นเช้า
ขึ้นมายศก็พบว่าตัวเองอยู่ที่บ้าน ผู้หญิงคนนั้น
ไม่ใช่ที่บ้านยศ ยศจะให้หวานเชื่อว่ายศไม่
ได้เจตนาอย่างนั้นหรือคะ หวานบอกตรงๆ ว่า
ครั้นที่จจะเชื่อลมปากผู้ชาย ยศคงจะมีความ
สัมพันธ์กับผู้หญิงคนนั้นมาก่อน มิฉะนั้น
ใครเขาจะยอมเปิดประตูให้ ยศเข้าไปตึกๆ
คืนๆเช่นนั้น เอาละคะ ถึงยศจะปฏิเสธ
และยืนยันว่า ยศไม่ได้ รัก หล่อน คน นั้น
เท่าที่จำเป็นต้องแต่งงานด้วย เพราะความ
สงสาร และเพื่อรับผิดชอบในสิ่งที่ยศได้ก่อ

ขึ้น หวานต้องขอชมเชยต่อการแสดงความ
เป็นลูกผู้ชายที่แท้จริงของยศ แม้ว่ามันจะ
ทำให้หัวใจหวาน เจียนจะ แตก สลาย ก็ ตาม
หวานอยากเกิดเป็นผู้ชายนัก จะได้ว่าใจ
จริงของชายนั้นเป็นอย่างไร รักผู้หญิงแต่
ละคนเพียงชั่วคราวชั่วคราว พอเบื่อก็เปลี่ยน
คนใหม่ ผู้หญิงจะเจ็บปวดแค่ไหนก็ไม่เคย
สนใจ ผู้ชายชอบพูดรักพล่อยๆจับผู้หญิง
ทั่วไป เพราะเห็นเป็นเรื่องสนุก เห็นผู้หญิง
อายเพราะคำพูดของตัวเองก็ขบขัน ส่วน
ในใจองนึกถึงผู้หญิงคนนั้นเต็มที หวาน
เคยภาวนา ขออย่าให้ ยศ เป็นเช่นนั้นเลย
เพราะหวานตีราคาของยศสูงกว่าผู้ชายทั้ง
ปวงที่หวานเคยพบเห็นมา หวานเห็นผู้ชาย
บางคนไปทานอาหารตามร้านต่าง ๆ พอผู้
หญิงคนเสิร์ฟมาเสิร์ฟอาหารเท่านั้น ก็พูด
จาตะลอมอย่างกะนองปาก หูตาแพรว
พราย โดยไม่ได้มีฤทธิ์น้ำเมาเจือปนอยู่ด้วย
บางครั้งก็ฉวยโอกาสตะโน้นนิตตะนิต
หน่อยเอากำไรเห็นแล้วทุเรศเหลือเกิน
พร้อม ๆ กับที่แสนสงสารผู้หญิงคนเสิร์ฟ
หน้าที่ของเขาทำให้เขาต้องอดทน ทำหน้า
ตายิ้มแย้มเสมอ ถ้าไม่ใช่เพราะเงินตัวเดียว
ประกอบกับไม่มีความรู้ติดตัวเลย มิฉะนั้น
เขาคงเปิดแนบไปทำงานอื่นแล้วผู้ชายชอบ
ทำอะไรสนุกๆไม่ค่อยคิดถึงคนอื่น หวาน
อยากเตือนยศว่า เวลานี้ยศไม่ใช่คนโสด

เหมือนเมื่อก่อน จะมาทำตัวเป็นหนุ่มเจ้า
สำราญเที่ยวกลับโน้นกลับมา หรือไม่กี่แะ
ให้สาว ๆ อาบน้ำ แบบ Turkish bath
เหมือนเกมนั้นไม่ได้ ยศต้องทำหน้าที่พ่อ
บ้านให้ดีที่สุด แม่วัยศจะได้ผู้หญิงคนนั้นมา
อย่างง่าย ๆ ยศก็ไม่ควรดูถูกเธอ อย่าเห็น
เธอเป็นเพียงดอกไม้ข้างทาง ที่ยศเด็ดคม
แล้วช่วยทั้งเมื่อเบื่อหน่าย ถึง หวาน จะมี
ความทุกข์ แต่หวานก็ไม่ต้องการให้ใครมา
ทุกข์เป็นเพื่อนหวาน

สุดท้ายนี้ หวานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย
บันดาลให้ชีวิตสมรสของยศจงประสบแต่
ความราบรื่นและเป็นสุขตลอดไป

รักศคนเดียว ทั้ง ๆ ที่ไม่มีสิทธิ์
หวาน

ที่บ้าน

๕ สิงหาคม ๑๓

หวานที่ผมรักและแสนที่จะคิดถึง

ผมได้รับ จ.ม. ของหวานเมื่อตนเอง ผม
อ่านจบก็รีบตอบทันที ตามความต้องการ
ของหัวใจ

หวานละ ผมได้เพียรพยายามอธิบายเรื่อง
ราวต่าง ๆ ว่าเป็นไปอย่างไรให้หวานฟังโดย
ตลอด ทำไมหวานจึงไม่ยอมเข้าใจผมเสียที
ผมบอกตรง ๆ ว่า ผมไม่ได้รักผู้หญิงคน
นั้น คนที่ผมรักมีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น
คือหวานนั่นเอง จะเอาผมไปสาบานวัด
ไหนก็ได้ แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมันรัดตัว
ผมจนคั่นไม่ได้ ถ้าผมไม่แต่งงานกับ ศจี
เขาจะฟ้องผู้บังคับบัญชาผม และอาจจะถึง
ขนาดขึ้นศาล ชื่อเสียงผมและพ่อแม่พี่น้อง
ก็จะพลอยหมดกัน ผมรู้มานานแล้วว่า ศจี
รักผมและสนใจในตัวผมอย่างมากถึงขนาด
ให้ทำต่าง ๆ นา ๆ หวานละ คุณคงเข้าใจ
นะว่า ผู้ชายเราจะไม่ยอมให้ผู้หญิงว่าเรา
ว่า “ทึม” เด็ดขาด ผมก็เป็นผู้ชายธรรมดา ๆ
คนหนึ่ง ที่มีจิตใจเป็นผู้ชายแท้ ๆ ไม่ใช่
พระอิฐพระปูน ผมจึงตอบสนองความต้อ
งการของศจีด้วยการแสดงที่ท้าวว่าสนใจเธอ
บ้างเหมือนกัน เราจึงได้พบปะกันบ่อย อีก
ประการหนึ่ง ผมทำงานถึงอุดรซึ่งไกลแสน
ไกลจากกรุงเทพ ฯ ที่หวานอยู่ ผมจึงเหงา

เป็นธรรมดา เมื่อได้เพื่อนสาว ๆ สวย ๆ
ด้วยอย่างไม่คาดฝันผมจึงยอมให้ความสนิท
แก่เธอ แต่แล้วเหตุการณ์ ที่ไม่คาดฝัน ก็บัง
เกิดขึ้นดังที่ผมเล่าให้หวานฟังแล้วศึจนว
โอกาสนี้จับผมไว้จนหมดทางสู้ ผมพลาด
แล้วก็ต้องก้าวต่อไป จะให้ถอยหลังผมทำ
ไม่ได้ เพราะไม่อยากถูกตราหน้าว่าเป็นคน
เลวไม่ยอมรับผิดชอบในสิ่งที่ตัวเองได้ก่อ
ขึ้น ที่รัก ถึงแม้ว่า เราจะได้ไม่ได้แต่งงาน
กันเหมือนดังที่เคยฝันไว้ แต่จิตใจและ
ความรู้สึกทั้งมวลของผมก็ยังเป็นของหวาน
เสมอ ยังคงรักหวาน รักมากที่สุด และ
จะรักมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ไป

หวานขอบคุณจะรู้หรือเปล่าว่า บ่อยครั้งที่ผม
ทอดถอนใจอยู่เพียงผู้เดียว และส่งใจไปถึง
หวานเสมอพร้อมกับคิดว่าหวานกำลังทำ
อะไรอยู่ในขณะนั้น จะคิดถึงผมเหมือนที่ผม
คิดถึงหวานรึเปล่า ผมยังจำได้ถึงดวงตาคำ
ขลุ่ยที่มองผมอย่างสุดรักสุดอาลัยยามที่เรา
ต้องลาจากกัน เมื่อรถไฟเคลื่อนช้า ๆ จาก

สถานีผมเห็นน้ำตาร่วงพรุลงตามแก้มนวล ๆ
นั้นหวานรู้ไหมชะว่าใจผมหายวูบราวกับว่า
หัวใจได้หลุดลอยไปจากตัว ถ้าผมไม่ต้องมา
อยู่ไกล ๆ เช่นนี้ เหตุการณ์บ้า ๆ คงไม่เกิด
ขึ้น ผมเห็นภาพครึ่งเก่า ๆ สมัยที่เรายัง
เรียนที่มหาวิทยาลัย หวานแสนที่จะสดชื่น
ร่าเริง ทำให้ผมมีความสุขมากล้ำ แต่ใน
ขณะนี้ผมกำลังเจ็บใจที่ทำให้ผู้หญิงที่ผมรัก
ต้องกลับกลายเป็นคนเจ้าทุกข์ อยากชกปาก
ตัวเองนักที่ได้ให้คำมั่นสัญญา กับหวานว่า
“จะรักหวานและมันคงต่อหวาน ขอให้เชื่อใจ”
นึกถึง คำสัญญาครั้งใด หัวใจผมก็ปวด
หน็บ ๆ ขึ้นมาทุกครั้ง ผมอยากจะปลง
ว่าชาตินี้ผม ไม่มีวาสนาได้คู่ควรกับหวาน
หากชาติหน้ามีจริงผมจะขอรักหวาน และจะ
ไม่ยอมจากหวานไปอีกเลย

ผมอยากจะจบ จ.ม. ฉบับนี้ เพราะทนฝืนที่
จะเขียนต่อไปไม่ไหว มันคอยจี้ใจเตือนให้
นึกถึงความผิดของตัวเองอยู่ร่ำไป หวานขอ
ร้องให้ผมรักจี้จ้ออย่าทอดทิ้ง ผมคิดว่าผมก็

คงต้องพยายามทำเช่นนั้น แต่อยากจะบอก
ตรง ๆ ว่าศจีไม่น่ารักเหมือนหวาน จริงศจี
เป็นคนสวยมาก สวยบาดตาจริง ๆ แต่มัน
ก็มีสิ่งหนึ่งซึ่งศจีจะสู้หวานไม่ได้ นั่นคือ ศจี
ไม่เข้าใจผม ผมเป็นคนเกลียด ชีวิตหุหุหุ
ฟังเพื่อ จนถึงกับมา ทำงานไกลแสนไกล
เพื่อสร้างหลักฐานมั่นคงให้กับตนเอง ซึ่ง
ข้อหวานก็เข้าใจดี แต่ศจีไม่ใช่เช่นนั้น
ชอบความฟังเพื่อ อยากไปงานโน้นงานนี้
เสมอ บางครั้งผมเบื่อเสียจนเอียนถึงขนาด
ไม่ยอมไปเอาคือ ๆ ผลที่สุดเป็นไง ศจีออก
ภรรยาของผมก็ไปคนเดียวจนได้ ขอขอบคุณ
สำหรับพรของหวาน ผมคิดว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์

คงไม่เมตตาผมหรอก เวลานี้ผมเปรียบ
เสมือน เรือลำน้อยที่ลอยแท้งเต้งอยู่ในมหา
สมุทรผมทำหน้าที่เป็นกัปตันเรือ มีลูกเรือ
คือศจี เรือกำลังโดนพายุและหาฝั่งไม่พบ
กัปตันเรือเช่นผม กำลังอัปจนปัญญาแล้ว
หวานที่รัก โปรดเมตตาอำนวยความสะดวก
ให้ผม ด้วยการเขียน จ.ม. มาคุยกับผม
บ่อยๆ เจิดนะที่รัก อย่างน้อยผมคงจะ
คลายทุกข์ไปได้บ้าง ผมขอขอบคุณ
ล่วงหน้า

รักหวานคนเดียว

ยศ

ชายหนุ่มหน้าตาคมสัน บรรจงพับ จ.ม. ใส่ซองสี่สวย โดยมีหญิงสาวหน้าคมเข้มย่นมองดู
อย่างไม่สัฟพอใจ

“แหม ทำท่าอวดอวดกับเจ้าจ.ม. นั้นมากเชียวนะยศ”

“โอ้ ศจี ทำเป็นหวงไปได้ กะอีแค่จ.ม. หวาน ๆ ที่เขียนหลอกผู้หญิงโง่ ๆ คนหนึ่ง แล้ว
ศจีก็อ่านจนตลอดแล้วนี่ ยังจะทำท่าโกรธอีก” ชายหนุ่มที่มิ้นนามว่า “ยศ” จัดแจงวาง จ.ม.
ทันทีที่พุดจบ รีบยื่นให้เจ้าหล่อนอย่างประจบประแจง พลางใช้มือโอบรอบเอวเจ้าหล่อน
เข้ามาใกล้ และพุดว่า

“เฮ้อ จะหาใครน่ารักเท่าศจีไม่มีอีกแล้ว ต่อให้ใครเอาเพชรเอาทองมากองท่วมหัวเพื่อ
แลกกับศจี ผมก็ไม่ยอมแลกเด็ดขาด” ส่วนในใจนั้นคิดว่า “ถ้ามีใครเอามาแลกจริง ๆ ก็
เรียมเรไร นะซี, จะไปให้สาว ๆ อาบน้ำและนวดให้สบาย เบื่อขายพะไล หนูสามชั้นนี้เต็ม
แก่แล้ว”